

Koffietijd

Laura, verzorgende en EHV-er kleinschalig wonen

"Voorzichtig!", waarschuwt mevrouw Peters. Met haar bezem veegt ze de laatste pluizen onder de tafel weg. "Nou, het terras ziet er weer keurig uit", merk ik op. "Misschien kunnen we straks lekker buiten koffie drinken." Ik geniet ervan om mevrouw Peters zo met haar bezem in de weer te zien. Lichamelijk kan ze nog best veel. Dementie maakt het echter onmogelijk om thuis te functioneren. Daarom woont ze sinds kort in de woning waar ik werk.

Voor iemand die altijd hard op de boerderij heeft meegewerkt, was de opname in de kleine woongroep ingrijpend. Ze kon maar moeilijk haar draai vinden. Gelukkig vormen we bij Proteion samen met de artsen en de familie een goed team. Haar dochter vertelde me dat ze het heel pijnlijk vond als mevrouw Peters zat te slapen wanneer ze langs kwam. "Dat past niet bij mam. Het is altijd zo'n actieve vrouw geweest", zei ze. Met haar tips gingen we uitproberen wat mevrouw leuk vindt. Veel bewoners zitten in een rolstoel en moeten met alles geholpen worden. Mevrouw Peters kan met onze hulp zelf haar bed verschonen. We helpen haar bij elke stap. Leggen alles in de goede volgorde klaar. Ze is zo trots als haar bed weer netjes opgemaakt is! Dan knijpt ze me in mijn arm. Dat hebben we maar weer mooi gefikst, lijkt ze dan te zeggen. Het zijn kleine overwinningen, gouden momentjes. Ze laten zien hoe belangrijk het is om mensen de regie over hun eigen leven te laten voeren.

"Koffietijd", roept de vrijwilligster vrolijk, terwijl ze de mensen helpt om aan de terrastafel plaats te nemen. Mevrouw Peters zet haar bezem weg. Even later zit iedereen in het zonnetje aan de koffie. Net één grote familie.

Daarom is het mijn Proteion.